

De Appelboom

Er was eens een appelboom. Deze boom had er een hele tijd over gedaan om mooi en groot te worden, maar toen hij eenmaal groot was, was het een prachtige boom. Stevige wortels in de grond, een mooie bast die door het weer gevormd was. De takken waren stevig en zwiepte in de wind zachtjes heen en weer. Deze boom kon een storm doorstaan. Toen dus de boom rijp en volgroeid was, groeiden er prachtige appels aan. Rode appels die glansden in de zon en waar in de vroege ochtend de dauwdruppels vanaf rolden.

Mensen die langs de boom kwamen zagen de appels en sommigen konden de verleiding niet weerstaan en plukte een appel of soms wel een paar. Langzaam werd de boom leger. Op een dag kwam er iemand voorbij die zag dat er wel appels verdwenen, maar geen appels bijkwamen en iemand besloot nadat hij wat appels had geplukt de boom wat voeding te geven. Dat vond de boom fijn. Er groeide een paar nieuwe appels aan de boom. Sommige mensen die dat zagen besloten ook een beetje voeding te geven, maar anderen plukten de boom toch kaal zonder er iets voor terug te geven. De appelboom veranderde in een treurige appelboom.

De bast die ooit zo mooi was, schilferde en scheurde, de takken die eens zo fier naar de hemel reikten hingen slap naar beneden en appels groeide er helemaal niet meer aan.

Op een dag kwam iemand weer voorbij. Hij zag de boom en treurde. Hoe had iedereen de boom zo kaal kunnen plukken. Iedereen weet toch dat als je iets neemt, je er ook iets voor moet geven.